

Av president Thomas S. Monson

Trygt ledet hjem

Vi ser opp mot himmelen for den usvikelige følelsen av veiledning, så vi kan stake ut og følge en klok og riktig kurs.

Brødre, vi er forsamlet som en mektig gruppe prestedømsbærere, både her i Konferansesenteret og rundt om i hele verden. Det er en ære, samtidig som jeg blir ydmyk med tanke på mitt ansvar for å si noen ord til dere. Jeg ber om at Herrens ånd må være med meg mens jeg taler.

For 75 år siden, 14. februar 1939, ble en helligdag feiret i Hamburg i Tyskland. Blant lidenskapelige taler, jublende skarer og patriotiske lovsanger ble det nye slagskipet *Bismarck* sjøsatt via elven Elben. Dette mektige fartøyet var en fantastisk oppvisning av panser og maskineri. Byggingen krevde mer enn 57 000 tegninger til de 380 millimeter tykke, tretårnede, radarstyrte kanonene. Fartøyet hadde 45 000 kilometer med strømkretser. Det veide over 35 000 tonn, og panserstål sørget for maksimal sikkerhet. Med majestetisk utseende, kjempemessig størrelse og fryktingngytende ildkraft, ble den mektige kolossen betraktet som umulig å senke.

Bismarcks møte med skjebnen kom over to år senere, 24. mai 1941, da de mektigste krigsskipene i det britiske Sjøforsvaret, *Prince of Wales* og *Hood*, angrep *Bismarck* og den tyske krysseren *Prinz Eugen*. I løpet av fem minutter hadde *Bismarck* sendt

Hood til bunnen av Atlanteren med alle unntatt tre av et mannskap på over 1400. Det andre britiske slagskipet, *Prince of Wales*, hadde lidd stor skade og snudd.

De neste tre dagene ble *Bismarck* angrepet om og om igjen av britiske krigsskip og fly. Til sammen brukte britene fem slagskip, to hangarskip, 11 kryssere og 21 destroyere i forsøket på å finne og senke det mektige *Bismarck*.

I disse slagene påførte granat etter granat bare overfladisk skade på *Bismarck*. Var det virkelig umulig å senke? Så fikk en torpedo et lykketreff og låste *Bismarcks* ror. Forsøkene på å reparere det var nytteløse. Med ladde våpen og mannskapet klar til strid, kunne *Bismarck* bare styre i en langsom sirkel." Like utenfor rekkevidde var det mektige tyske Luftforsvaret. *Bismarck* kunne ikke nå hjemmehavnens sikkerhet. Ingen av dem kunne gi den nødvendige tilflukt, for *Bismarck* hadde mistet evnen til å styre etter en fastlagt kurs. Intet ror, ingen hjelp, ingen havn. Enden nærmet seg. Britiske kanoner fyrte løs mens det tyske mannskapet ødela og senket det en gang tilsynelatende uforgjengelige fartøyet. Atlantenrens sultne bølger slikket først sidene, for så å svelge det tyske Sjøforsvarets stolthet. *Bismarck* var ikke mer.¹

I likhet med *Bismarck* er hver enkelt av oss et mirakel av ingeniørkunst. Vår skapelse var imidlertid ikke

begrenset til menneskers evner. Mennesket kan tenke ut de mest innfløkte maskiner, men kan ikke gi dem liv eller skjenke dem fornuft og dømmekraft. Dette er guddommelige gaver som bare Gud kan gi.

I likhet med det livsviktige roret på et skip, brødre, har vi fått en måte å bestemme retningen vi reiser i. Herrens fyrtårn kaller på alle mens vi seiler på livets hav. Vår hensikt er å holde en ufravikelig kurs mot vårt ønskede mål – Guds celestiale rike. En mann uten hensikt er som et skip uten ror, og vil trolig aldri nå en hjemmehavn. Vi får signal om å stake

ut kursen, sette seil, stille inn roret og fremad dra.

Mennesket er som det mektige *Bismarck*. Turbinene og propellenes drivkraft er ubrukelig uten denne retningssansen, denne utnyttelsen av energien, denne innrettingen av kraften som roret gir, ute av syne og relativt lite som det er, men helt avgjørende i funksjon.

Faderen sørget for solen, månen og stjernene – himmelske galakser for å veilede sjøfarere som seiler over skipsledene. Når vi vandrer på livets sti, gir han oss et tydelig kart og viser vei mot vår ønskede destinasjon. Han advarer: Se opp for omveiene, fallgruvene og fellene. Vi kan ikke la oss lure av dem som vil lede oss på villspor, disse smarte syndens rottefangere som kaller oss hit eller dit. I stedet stopper vi opp for å be. Vi lytter til den milde, lave røsten som taler til dypet av vår sjel med Mesterens milde oppfordring: “Kom så og følg meg.”²

Likevel finnes det dem som ikke hører, som ikke vil adlyde, som foretrekker å gå en vei de selv har valgt. Altfor ofte gir de etter for fristelsene som omgir oss alle, og som kan virke så forlokkende.

Som bærere av prestedømmet er vi blitt satt på jorden i en vanskelig tid. Vi lever i en komplisert verden med strømmer av konflikt overalt. Politiske planer ødelegger nasjoners stabilitet, tyranner søker makt, og enkelte samfunnslag blir tilsynelatende alltid utnyttet, frarøvet muligheter og overlatt til seg selv med en følelse av nederlag. Menneskenes sofisterier ringer i ørene våre, og synd omgir oss.

Det er vårt ansvar å være verdige til alle de strålende velsignelser vår himmelske Fader har i vente for oss. Hvor vi enn befinner oss, har vi prestedømmet med oss. Står vi på hellige steder? Vær så snill, før dere setter dere selv

og deres prestedømme i fare ved å driste dere inn på steder eller delta i aktiviteter som ikke er verdige dere eller dette prestedømmet, stopp opp og tenk over konsekvensene.

Vi som er blitt ordinert til Guds prestedømme kan være utslagsgivende. Når vi opprettholder vår personlige renhet og hedrer vårt prestedømme, blir vi gode eksempler for andre å følge. Apostelen Paulus formante: “Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet!”³ Han skrev også at Kristi etterfølgere skulle være “som lys i verden”.⁴ Å være et eksempel på rettferdighet kan bidra til å opplyse en stadig mørkere verden.

Mange av dere husker president N. Eldon Tanner, som var rådgiver for fire av Kirkens presidenter. Han var et ufravikelig eksempel på rettferdighet gjennom hele sin karriere i industrien, under sin tjeneste i Canadas regjering og som en Jesu Kristi apostel. Han ga oss følgende inspirerte råd: “Ingenting vil gi større glede og fremgang enn å leve i henhold til evangeliets læresetninger. Vær et eksempel. Vær en innflytelse til det gode.”

Han fortsatte: “Vi er alle forutordinert til et arbeid som [Guds] utvalgte tjener som han har valgt å overdra prestedømmet til, og dermed myndighet til å handle i hans navn. Husk alltid at andre søker lederskap fra dere, og at dere påvirker andre enten til det bedre eller det verre, en innflytelse som vil merkes i flere generasjoner.”⁵

Vi blir styrket ved den sannhet at den største kraft i verden i dag er Guds kraft når den virker gjennom mennesker. For å kunne seile trygt på jordelivets hav, trenger vi veiledning fra den evige sjøfarer – den store Jehova. Vi strekker hånden ut, vi strekker hånden opp, for å få hjelp fra himmelen.

Et velkjent eksempel på en som ikke strakte seg opp, er Kain, sønn av Adam og Eva. Med store muligheter, men svak vilje, lot Kain grådighet, misunnelse, u lydighet og til og med drap låse det personlige roret som ville ha ledet ham til sikkerhet og opphøyelse. Istedenfor å se opp, så han ned. Kain falt.

I en annen tid og ved en ond konge, ble en Guds tjener prøvet. Hjulpel av inspirasjon fra himmelen, tydet Daniel skriften på veggen for kongen. Med hensyn til de tilbudte belønningene – en purpurkappe, et halskjede av gull og politisk makt – sa Daniel: “Dine gaver kan du selv beholde, og dine belønninger kan du gi til en annen!”⁶ Stor rikdom og makt hadde blitt tilbudt Daniel, belønninger av det som hører verden, ikke Gud til. Daniel sto imot og holdt seg trofast.

Senere, da Daniel tilba Gud til tross for en forordning som forbød dette, ble han kastet i en løvehule. Bibelen beretning forteller oss at neste morgen, “da Daniel var dratt opp av hulen, fantes det ingen skade på ham,

fordi han hadde trodd på sin Gud.”⁷ I en tid med avgjørende behov førte Daniels villighet til å holde stø kurs, til guddommelig beskyttelse og en sikker tilflukt. Den slags beskyttelse og sikkerhet kan bli oss til del hvis vi også holder stø kurs mot vårt evige hjem.

Historiens klokke, som sanden i timeglasset, markerer tidens gang. En ny rollebesetning inntar livets scene. Vår tids problemer tårner seg illevarslende opp foran oss. Gjennom hele verdenshistorien har Satan arbeidet utrettelig for å ødelegge dem som følger Frelseren. Hvis vi gir etter for hans forlokkelser, vil vi – i likhet med det mektige *Bismarck* – miste roret som kan veilede oss i sikkerhet. Omgitt av tidens sofistikerde levemåte ser vi isteden mot himmelen for å få den ufeilbarlige angivelse av retning, slik at vi kan trekke opp en klok og riktig kurs og følge den. Vår himmelske Fader vil ikke la vår oppriktige bønn forbli ubesvart. Når vi søker hjelp fra himmelen, vil roret vårt, i motsetning til *Bismarcks*, ikke svikte.

Når vi drar ut på våre personlige reiser, kan vi seile trygt på livets hav. Måtte vi ha mot som Daniel, så vi kan holde oss sanne og trofaste til tross for den synd og fristelse som omgir oss. Måtte vårt vitnesbyrd være så dypt og så sterkt som Jakobs, Nephis bror, som, da han ble konfrontert med en som på alle mulige måter forsøkte å ødelegge hans tro, erklærte: “[Jeg kunne] ikke rokkes.”⁸

Hvis troens ror styrer vår ferd, brødre, vil også vi finne veien trygt hjem – hjem til Gud, for å bo hos ham for evig. Måtte det bli slik for hver av oss. Det ber jeg om i Jesu Kristi, vår Frelser og Forlørsers hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Lukas 18:22.
3. 1 Timoteus 4:12.
4. Filipperne 2:15.
5. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, nov. 1975, 74.
6. Daniel 5:17.
7. Daniel 6:23.
8. Jakobs bok 7:5.